

винаги се озъртат да не би нѣкой турчинъ да мине, а тѣ да не го видятъ и да не успѣятъ да го поздравятъ, или да не смогнатъ да се отбиятъ на страна да му сторятъ пжтъ. Въ тия години овчарството не бѣше леко нѣщо. Овчарьтъ по цѣль день е изъ полето и какви ли не хора срѣща. Йорданъ ималъ такава една лоша среща, и тя го затрила.

Било току преди Великдень. На връхъ Великата сжбота. Йорданъ подкаралъ стадото къмъ село да се прибере по-рано, та и той да отиде вечерята на черква да срещне Възкресение, както всички християни. Изъ пжтя забелязалъ, че му се е загубила една овца. Оставилъ той стадото на другитѣ овчари да го отведатъ, а само съ едното си куче тръгналъ да дири овцата. Търсилъ тукъ, търсилъ тамъ, навлѣзълъ въ гората и все по-навжтре се завиралъ въ гжсталака. Овца е това. И да ѝ викнешъ, не знае да ти се обади.

По едно време Йорданъ чулъ да се говори изъ гората. Услушалъ се: нѣколко турци разговаряли. Опиталъ се той да избѣга на страна, ала турцитѣ изскочили предъ него:

— Стой, овчарю! Накжде?

Йорданъ се стжписалъ. Да мълчи — по-лошо.

— Една овца ми се загуби, — казалъ той. — Тръгналъ съмъ да я дира, защото съмъ сиромашко мом-

че и каквото се изгуби, азъ ще го плащамъ.

Йорданъ разбираше турски и говорѣше като турче, ала предъ турцитѣ се сѣтилъ да приказва, като че ли само нѣколко думи знае. Съ това искалъ да разбере, какви хора сж тѣ.

— Да седнемъ да починемъ малко, — предложилъ единиятъ турчинъ на другитѣ си, а на Йордана заповѣдалъ да седне до тѣхъ. Йорданъ седналъ по на страна и се престорилъ, че си поправя опинцитѣ.

— Тази вечеръ гяуритѣ иматъ празникъ, — казалъ единиятъ турчинъ. — Лесно ще ни е да ограбимъ цѣлото село, защото всички селяни отиватъ въ черква. Ние сме осемъ души. Ще съберемъ плячка, колкото можемъ, и ще продължимъ пжтя си. А това момче ще ни заведе до селото.

Йорданъ, като чулъ думитѣ на турчина, замръзналъ отъ страхъ. Ами сега? Какво да направи? Какъ да запази селото отъ разбойницитѣ?

— Е, момченце, — запиталъ пакъ турчинътъ, който билъ водачъ на разбойницитѣ. — Ние не сме отъ този край, та не знаемъ, далече ли е вашето село.

— А, далече е, аго, — отговорилъ Йорданъ и набързо скроилъ, какво да прави. — Много е далече, ако вървимъ мжжки, едва ще стигнемъ за четири часа.